

JUSTICIA SOCIAL

Núm. 158 - Any IV - Epoca III

Barcelona, 14 de juliol de 1934

Número solt: 15 Cts.

Organ de la Unió Socialista de Catalunya

La gravetat de l'hora actual

Posicions definides

Des del punt de vista parlamentari era difícil que hom pogués justificar el vot de confiança que el Govern Samper, endut per la suggestió de la seva política tèrbola, va demanar i va obtenir del Parlament de Madrid. No anant acompanyat el vot de confiança de cap mesura de govern, sols podia tractar-se d'una comèdia indecorosa, o de quelcom pitjor: d'una signatura en blanc que comprometia govern i minories governamentals a una obra de poder que ultrapassava el mateix problema català. La finalitat no podia ésser altra sinó deixar governar les dretes feixistes com una compensació a un vot de confiança que no resolva res, però que era necessari com a preludi d'una política de normalització parlamentària.

I el Govern de Madrid està xipollejant en l'equivoc d'una situació que ell conscientment vol portar al cop d'Estat. A Espanya comencen a donar-se compte que el lerrouisme és la forma que més s'assembla al nazisme, i que pel camí legal aquesta gent no podia mai mantenir-se al poder. Efectivament, des que governen que viuen al marge de la Constitució. I com a bons nazis han sacrificat legalitat, principis jurídics, respecte a la Constitució a allò que és l'únic afany del feixisme: mantenir-se en el poder de la manera que sigui.

La gestió d'En Martínez Barrio que, segons l'única pressumpció admissible, tenia per objecte prevenir i posar en guàrdia contra un possible acte de força i contra la complicitat del nazisme republicà, alhora que facilitar la sortida a una situació política normal i legal, és un pas en el camí d'aplegar elements i àdhuc masses d'opinió que puguin fer contrapès a la il·legalitat del poder públic. Però evidentment, davant la gravetat de certes actituds de força, el camí de fer respectar pacíficament els drets democràtics no és prou. I fins i tot és perillós.

De fet ens trobaríem en una situació semblant a la que va produir-se quan van ésser dissoltes les Constituents: que el problema dependria d'un arbitratge suprem, que és el paper que li és reservat al President de la República. I problemes de la naturalesa que ha plantejat el lerrouisme governant d'una manera facciosa no han, ni poden, ésser resolts de bé a bé. Perquè el lerrouisme, o s'elimina o escanya les institucions democràtiques.

Si vol fer-se front a la perillosa situació d'il·legalitat en què ha col·locat el lerrouisme el Poder públic, cal pensar en dos ordres de coses: en la necessitat de moviments d'opinió i de procediments d'acció que puguin abatere la política de cop d'Estat que s'està seguint, i a definir d'una manera anticipada una política social que desarmi la burgesia recalitrant, que la redueixi en les seves maniobres antidemocràtiques. Aquest és el punt d'equilibri d'una situació que si no s'en té consciència ha de desembocar al cop d'Estat, i més tard a tota classe de convulsions tràgiques.

La setmana política

La cançó de l'enfadós

Tots aquests darrers temps, Lliga Catalana no fa més que donar explicacions i tracta de justificar la seva actitud en la qüestió de la Llei de Contractes de Conreu. Els senyors que dirigeixen aquesta organització sabran per què ho fan. Aquesta persistència, però, dona la impressió com si s'haguessin de justificar davant ells mateixos, car el que és fins ara, ningú no els ha demanat que expliquessin llur conducta.

Ara, amb una insistència que ja esdevé monotonia, han publicat un altre manifest en el qual repeteixen tots els tòpics i totes les frases fetes que han emprat incessantment d'ençà que es retiraren del Parlament de Catalunya, i que tothom ja sap de cor. Això vol dir, doncs, que ens podem estalviar de fer-hi cap comentari.

Miguel Maura, el solitari

Miguel Maura, com li va ocórrer al seu pare i com els ha ocorregut a tots els homes de dreta d'Espanya amb un concepte clar de la integritat i la lleialtat polítiques, es va quedant pràctica-

ment sol; els que en un moment determinat van ajuntar-se-li ara el van abandonant. Donada la mentalitat de la gent conservadora d'Espanya, el fenomen no té res d'anormal. Ossorio Gallardo —un altre cas d'incompatibilitat política entre l'honestetat política i la posició conservadora— deia una vegada que ell trucava sempre a la dreta i li contestaven a l'esquerra. A Miguel Maura li passa exactament el mateix.

I és que l'idealisme — encara que tingui tonalitats conservadores — és totalment antagònic amb la mentalitat retrògrada i hipòcrita de les classes adinerades d'Espanya. L'únic que els interessa, a aquestes, és la defensa, sigui com sigui, de llur situació privilegiada, prescindint en absolut de tota consideració de justícia i d'humanitat. Són la gent que es passen la vida predicant i defensant uns principis aparentment plens de noblesa i de sanes intencions, però que actuen sempre en oberta contradicció amb ells. Practiquen la tàctica de la hipocresia.

Per això Miguel Maura, que en el fons és un romàntic i un republicà, no podrà fer mai el partit republicà conservador que ell

JUSTICIA SOCIAL

ha estat denunciada

El Fiscal de Lerroix ha cregut veure en l'editorial "Maquavel Idiota" una al·lusió al mel·lifu Samper

somniava. Serà, com dels altres casos que hem esmentat, un astre solitari en el firmament polític d'Espanya.

Els magistrats que deshonren la República

La Justícia està encara, per vergonya de la República i del règim autonòmic a mans d'agents monàrquics.

Bona prova en són els obrers que purgen pels presidis espanyols i la parcialitat d'uns jutges i d'uns magistrats que descarreguen tot llur malhumor contra els homes d'idees avançades.

El magistrat-típus que la República no ha sabut extirpar des del primer dia d'implantar el règim del 14 d'abril, només té una idea fixa que aplica inexorablement: la salvaguarda d'uns interessos d'una legitimitat que ni tan sols s'avé amb el sentit comú i la fidelitat a la unitat espanyola, absurda de dalt a baix i que no ha fet sinó desastres al llarg de la història.

Aquests dies ha estat empresonat el director de «La Nació Catalana», per un article periodístic i per torna ho ha estat el director interí del mateix setmanari, per haver comentat l'empresonament del senyor Aymà.

Aquesta baixa politiqueta a què es lliuren els magistrats suspects a la República ha meregut una encertada i enèrgica intervenció del diputat socialista Fronjosà, el qual, de passada,

(Passa a la pàgina 2).

Joan Comorera, a presència d'una enorme massa de treballadors, fixa la posició de la U. S. C. en aquest moment revolucionari que vivim.

Dimarts a la nit tingué lloc a la Casa del Poble, davant d'un públic nombrosíssim i entusiasta, l'anunciada conferència del nostre company Comorera, President del nostre Partit i Conseller d'Economia i Agricultura de la Generalitat.

PARLA EL COMPANYY COMORERA

De la manera més fidel possible, hem tractat de donar un resum de la interessantíssima dissertació del nostre amic. Heu-vos-la ací:

Ens trobem, amics, en una hora essencial de la vida política del nostre poble, en la qual l'experiència passada ens ha de determinar la conducta del present. És necessari, per tal d'evitar qualsevol moment de defallença, que tots els ciutadans sàpiguen i vegin que del maremàgnun present sorgeix un nou moviment que més de pressa que molts no es pensen prendrà la iniciativa i la direcció del moment present.

Abans que res, però, hem de fixar-nos en el camí recorregut pel nostre Partit. Hem de preguntar-nos què érem antany i què som avui i d'aquest contrast treurem una clara visió del que demà serem. Fa tres anys, érem un grup gairebé insignificant: un grup d'intel·lectuals, d'aficionats, d'obriers tot just eixits de l'anarquisme que cabien dintre de la palma de la mà. Però malgrat llur nombre reduït, aquells noies perfilaven ja les línies futures del moviment. Sabien que Catalunya era un país de tradició individualista, acostumat a les fantasies cabalístiques i a pesar de tots els factors adversos amb què topaven, aquells homes tingueren fe en els propis destins i en els destins del Socialisme a Catalunya i creueren que tot era possible amb un esforç. I la realitat els ha donat la raó: avui aquell grup d'homes s'ha convertit en 7.000 cotitzants i en 130 seccions constituïdes arreu de Catalunya i prop de cent en constitució. Aquells homes que veien amb plena recança els palaus del moviment obrer internacional, es troben ara instal·lats en aquest palau. Han vist com entretant han calgut gegants com la F. A. I. i com hem realitzar el somni de tot lluitador, de poder intervenir fonament en el moviment sindical fins al punt de trobar-nos a la vella de veure sorgir a Catalunya un gran moviment sindical. Aquesta tasca de tres anys no es pas

solament el premi de l'esforç ni de la voluntat, sinó principalment de l'observança de dos principis: la fidelitat absoluta als nostres ideals i el no dogmatisme pràctic. Si mai hem perdut de vista allà on anem, sempre ens hem sabut sotmetre a les realitats concretes del moment. No hem pretès mai sotmetre com tants d'altres els interessos generals als nostres ideals del grup, sinó que al contrari, hem seguit una tàctica flexible sempre d'acord amb els batecs de la gran opinió, que són en definitiva els de la classe obrera.

A través del temps la nostra tàctica ha estat inquebrantable.

La iniciarem ja el 14 d'abril, i la visió clara de la situació d'aleshores ens dugué a la victòria. Després, sabérem veure com en el primer pla de la vibració popular es situava la lluita per l'Estatut i la U. S. C. col·laborà en el primer Govern de la Generalitat fins a la victòria de l'Estatut. A l'endemà començà un nou període i la U. S. C. deixà la responsabilitat de la gestió de govern al partit majoritari i inicià l'oposició, la qual anà intensificant fins que calgué cessar-la sobtadament davant els fets que es produïren i que ens obligaren a un canvi de tàctica. Havia caigut Azaña; les Constituents eren dissoltes. Calla reaccionar per no perdre-ho tot. Renunciarem a l'oposició i llançarem una nova consigna: Front d'esquerres contra la reacció! A Catalunya aquesta consigna fou escoltada però no a la resta d'Espanya i d'aquí vingué la situació present.

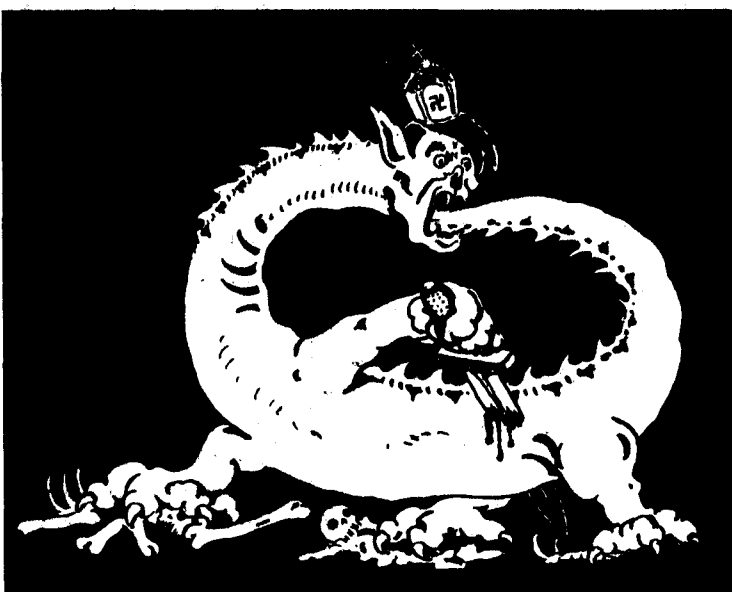
A l'endemà de la desfeta republicana a Espanya els perills s'intensificaren en l'ordre general. Des del començament es veié el propòsit de les hostes monàrquiques de destruir l'obra de les Constituents i de retornar a la situació d'abans del 14 d'abril. En el camp local el problema s'agreuà per la pèrdua de l'home que havia estat el símbol del redreçament republicà i autonòmic: Macià. Tot trontollava. L'opinió catalana devallava per la pendent de la descomposició. L'empenta exterior era cada dia més vigorosa. I contra els insults d'altres companys i la incomprensió dels propis amics, els dirigents de la U. S. C. exigiren el compliment de la consigna i prengué la responsabilitat no sols d'anar a la coalició sinó a la col·laboració governamental. I com a fruit d'aquesta tàctica Catalunya esdevingué una excepció i un exemple en tota l'Espanya republicana. Gràcies a la nostra tàctica el 90 per cent dels ajuntaments de Catalunya caigueren a la nostra mà en les darreres eleccions municipals.

Tot ha anat succeïnt com havíem previst. Temps enrera, davant la inquietud de les nostres Joventuts, els recomanàrem un xic de paciència, puix que aviat tindrien l'ocasió d'intervenir decididament. Ja som allí on anunciarem! La tàctica de la U. S. C. ens ha portat a la situació de fortitud actual, fortitud que no sols sorgeix de per si sinó per contrast amb tàctiques d'altres partits.

Cal que seguim, per exemple, la línia de conducta del Partit Socialista espanyol per veure com és de perillós el fugir de la tàctica conscient per caure en la tàctica sistemàticament catastròfica.

A l'endemà de la caiguda d'Azaña, els companys socialistes espanyols creueren arribada l'hora de la propaganda intransigent, i de defugir el contacte amb les altres forces d'esquerra.

La gran campanya electoral Socialista que se'n seguí tingué com a consigna, no gens menys que la revolució social. Però els resultats foren tots uns altres: la dispersió fou la victòria de la reacció. Però aquest resultat no bas-

La hidra nazi fent obra de depuració del partit.

(Per Estenka)

ta encara per determinar una rectificació: la mateixa tàctica persevera i es cuida en els errors de la literatura revolucionària i de les amenaces revolucionàries, quan sabem que no hem mal d'amençar, sinó de saber obrar quan sigui l'hora.

El 19 de novembre, els socialistes espanyols perderen les eleccions i no hi hagué l'anunciada revolució. Es perdé el ballotatge i la revolució tampoc no esclatà. S'anuncià que no es permetria que les Corts es reunissin i les Corts es reuniren i no passà res. I pujà Lerroux i tampoc no passà res. I sorgí la consigna final, per a la qual es reservà tota l'energia de les organitzacions obreres: Ni un pas enrera! Però les Corts ordinàries iniciaren la seva cursa de provocacions, i en cap cas no es féu la revolució. I paral·lelament a la davallada de la tàctica catastròfica, el Govern intensificà l'ofensiva contra el Partit i la U. G. T. Es perdé la vaga del ram de Construcció, la de les Arts Gràfiques, la dels Metallúrgics i darrerament la dels Camperols. Progressivament, la força sindical de la U. G. T. ha perdut vigoria i ànima, i avui si volguessin fer la revolució ja no la podrien fer. Els Ajuntaments socialistes han estat destruïts; els homes més intel·ligents, destruïts. I no ha passat res. Les conseqüències d'aquesta tàctica són avui: un govern pseudo-república, corromput, centenars de morts, milers de presoners, multituds deceuades i pitjor que res, la F. A. I. infiltrada com un core en les sanes organitzacions d'abans.

Ha arribat el moment, però, en què les dues tàctiques s'han trobat i d'aquesta topada n'ha eixit el reconeixement per part dels companys espanyols dels propis errors i un canvi de tàctica. Aquesta confluència de tàctiques no han estat ells sinó nosaltres els que l'hem provocada, exercint dignament els nostres drets i defensant-los arduament. La causa n'ha estat la Llei de Contractes de Conreu. I sobre això hem de declarar d'una manera pública que som nosaltres els que hem provocat d'una manera conscient la present situació revolucionària. Hem estat nosaltres els animadors de la Llei de Contractes. Tot just constituït el Parlament català, la U. S. C. presentà ja el primer projecte de llei de conreus. I si bé aquest projecte ha restat a la Comissió, els seus principis han estat incorporats a l'actual llei. I quan anàrem a la coalició electoral, fou amb la condició de dictaminar la llei abans del 19 de novembre. I quan col·laboràrem en el Govern, la nostra condició primera fou que la primera llei que sortís del Parlament fos la de Contractes de Conreu. Tot s'ha complert. I si teníem interès a realitzar ràpidament aquesta llei, no era perquè fos justa ni perfecta, sinó perquè sabíem que amb aquesta llei havíem d'arribar forçosament a situacions revolucionàries. La millor defensa de l'autonomia era la de lligar la sort dels explotats a la de l'autonomia.

Recordàvem l'experiència de Rússia i d'una manera intel·ligent i conscient hem anat a aquesta situació revolucionària. Volada la llei, s'havia de provocar forçosament una reacció a la resta d'Espanya, i d'aquesta disparitat d'acció havia d'eixir la present situació.

El Tribunal de Garanties negà competència al Parlament de Catalunya a legislar sobre la matèria, però Catalunya mantingué íntegra la llei.

Semblava inevitable la violència i avui encara sembla absurd que no s'hagi produït. I fou en resposta a la posició digna i ferma dels homes de Catalunya que es produí aquella coincidència a la resta d'Espanya de què parlàvem suau. Sobtadament Catalunya esdevingué l'eix de la política republicana, la seu del veritable govern republicà, així dit per aquells noms que abans ens havien atacat i ens havien titllat de traïdors. No ens sorprengué, perquè coneixem massa els nostres professionals de la revolució, per a estranyar-nos-en.

Sabem com els ultrarevolucionaris s'havien ofert a la Generalitat, amb ocasió de la crisi Lerroux. Sabem com tot just ara els comunistes i aquella Aliança Obrera que ens havia expulsat s'han anat a oferir a la Generalitat, al conseller Dencàs.

S'ha fet el front únic fora de Catalunya en defensa de Catalunya. De l'enemistat entre els partits d'esquerra es va arribar a una nova aliança. No els en fem cap tret. Al contrari, felicitem-nos-en tots plegats. Som nosaltres els que la provocarem. Tant de bo no hagués calgut.

I anem ara a la situació present. Hem vist com en tot moviment la línia tàctica és essencial. Com sense desviacions, el moviment s'enforteix. La situació present és, com al·lir, plenament revolucionària. Les Corts han estat tancades sense resoldre la dita qüestió catalana. Aquell procés de gran febre i de gran desig, acabà amb un vot de confiança a un home que per damunt de tot volia la tranquil·litat. El problema, però, resta en peu: ací, hi ha la llei; allà, unes forces contràries que volen la seva anul·lació. I en mig un govern que té l'obligació d'actuar. No sabem què pensa el Govern. Però sabem que el Govern de la Generalitat no està disposat a portar novament la llei al Parlament. No crec que Samper

LA SETMANA POLITICA

(Ve de la pàg. 1.)

hagué de posar de relleu la incomprendible condemna del company Granier-Barrera en ple règim d'Autonomia.

En nom d'una absurda fidelitat a la independència del Poder judicial, els senyors Casanoves i Lluhi — vells jacobins — estan deixant com nous la dignitat de Catalunya i els principis més elementals dels Drets de l'Home.

El senyor Cambó, de viatge

El magnífic artífex de l'ensarconada dels suros catalans, i, del Banc de Barcelona abans, ha saltat amb el seu iat via Orient, fugint de la calor que ens abrusa... o perquè ensuma la pròxima paivada que hauria d'engegar en

vulgui cap situació heroica, per què li ha arribat el moment de pensar en la pròpia situació personal. Samper és valencià i sap que si obeix la reacció, podrà vèncer Catalunya, però podrà València. I en aquest cas és millor quedar-se a casa. Però hi ha altres forces que treballen, fins a tal punt que no es veuen més que dues solucions: o una situació política estimulada pel Palau d'Orient o el cop d'Estat. No crec gaire possible la solució política. És difícil creure que Alcalá Zamora rectificat l'error fatal de la dissolució de les Constitucions. Crec molt al contrari en la possibilitat d'un Cop d'Estat. No pot creure's que els hidalgos de la meseta es resignin a un retorn de les esquerres, perquè saben que això seria llur destrucció. I per instint de conservació, faran el que puguin per imposar-nos la llei. Per això tenen fortunes, compten amb l'oficialitat, amb la magistratura, amb el suport de la burgesia inepta que vol retornar a la situació d'absolut domini sobre la classe treballadora, i compten, en fi, amb els terratinents.

Són dues solucions que han de determinar la nostra actitud tàctica. Com que no crec en la solució política, ens quedem dos camins: o el d'aquell que defensa o d'aquell que ataca. Hem d'esperar o prendre la iniciativa? Heus ací el dilema. Els homes que es posen sistemàticament a la defensiva perden totes les batalles d'una manera fatal. Així ha passat a Alemanya i a Àustria. I davant l'exemple d'aquests dos països declaro avui que si les forces esquerres no volen tenir la iniciativa, les tragèdies alemanya i austriaca seran ben aviat l'espanyola. L'home que té l'avantatge de la iniciativa no perd les seves forces, sinó que les recupera. Però aquest avantatge d'iniciativa exigeix un autèntic front d'esquerres arreu d'Espanya. Si no és així, la batalla amb iniciativa o sense, és perduda. Felicitem-nos d'haver provocat aquesta unió que comença. Totes les forces que volen refer un país i una civilització, es tornen a trobar en un erem difícil per ara.

Avui més que mai estem obligats a enfortir els nostres quadres, a aguditzar la nostra vigilància, a estar preparats a tota mena de sacrificis. Hi ha la possibilitat que la reacció esquerrana arribi massa tard, però la nostra lluita es mantindrà sempre en peu i nosaltres, sols o acompanyats, ens trobarem fatalment en la lluita contra la reacció. Per anar on? Si és possible refer la república del 14 d'abril, i crear una república federal, allà anirem. Però si això no és possible, no hem de retrocedir i hem d'anar resoltament a la nostra república. No som separatistes. Ni som, a priori, ni catalans ni espanyols: som homes i per això ens hem de sentir interessats amb la fracció humana que ens és immediata. Per això ho acceptarem tot abans que caure en situacions de passallatge. El pitjor que ens podria passar és caure en vil·lenni i això seria si la reacció s'imposés sense lluita. Si hem de caure, que sigui amb dignitat, encara que sigui al preu de la destrucció física dels homes. El que interessa, és la lluita permanent, car el progrés humà n'és el resultat. Una lluita, en la qual si bé podem deixar la vida, deixem el camí traçat per a les generacions que ens seguiran.

Per acabar us he de dir que per molta gent ha arribat l'hora de les decisions. Han passat moltes coses. En tres anys hem viscut una generació. L'evolució que abans trigava cinquanta anys, cal que ara tardi només mesos. Cal que aprenguem la lliçó d'aquests tres anys i que els homes apressin la seva evolució que ens ha de dur al gran moviment de classe que ha d'heredar la confosa situació present per portar-la a esplèndides i concretes realitats.

Una llarguíssima ovació acollí les darreres paraules del company Comarcal i tot seguit es clogué l'acte amb el cant de «La Internacional».

orris la República i els esquerranots de la Generalitat.

Ara, que aquesta vegada al lider dels trenta anys de rifar-se la gent, tal vegada els comptes no li surtin tan bé com l'any 1923, puix que als generalets, generalots o generalassos que tinguin veïtats de jugar a cops d'Estat els va el cap i massa sabem que els militars de la monarquia no s'havien pas lluit massa sumant victòries.

El Führer també viatja

Es veu que hi va per tal de posar-se d'acord amb ell mateix respecte quants han estat els estossinats aquests dies en el paradís del canibalisme ari.

El «bell Adolf» és capaç de tornar sense haver-se «suicidat» o sense haver trobat una galerna benefactora que es cruspeixi el creuer que el transportarà a través de les aigües del Bàltic, que tantes vides preclares ha engolit.

L'abcés d'Amposta

De tota la comarca tortosina és Amposta gairebé l'única ciutat que no estigui políticament adherida a una orientació esquerrana. És, encara, un feude lerrouxiista i, consegüentment, de preponderància faista.

El Govern de la Generalitat va haver d'intervenir-hi fa poc per aturar les alcaldades del lerrouxiista senyor Palau, que es mantenia en rebel·lia, d'acord amb els seus adlèters de Madrid, davant el Poder català. I s'hi mantenia fins al punt de posar en pugna entre elles les forces de l'ordre públic i tendint a provocar un fet sagnant.

Es va creure necessari sotmetre'l i amenaçar-lo de destitució, i l'home es va donar per la pell i va dir que faria bondat. I, malgrat que per molt menys, a Espanya, el lerrouxiista de Governació ha degollat els Ajuntaments socialistes i liberals a centenars, les autoritats d'ací es van creure en el cas d'ésser bons minyons i el van deixar en pau.

Però llegim darrerament que en plena sessió municipal, el fill de l'alcalde va pujar a l'estrada dels regidors i les va emprendre a mastegots amb qui li va semblar bé.

No creiem que, aquesta vegada, les autoritats dubtin del que cal fer, per damunt de les insinceritats del senyor Palau, ja que es veu clar que allò està convertit en un aduar.

Hi ha de Comissari, a Tarragona, el senyor Pujol i Font, que s'ha volgut acreditar sempre de lluitador avançat. Fa de Conseller de Governació un home tan escrúpulos de les seves funcions

com el senyor Dencàs, i no creiem que vulguin veure com cau per terra la seva executòria per les fatxenderies i procacitats d'un lerrouxiista encanallat.

El sinistre von Papen

El paper que el vice-Canceller del Reich ha jugat en els darrers esdeveniments d'Alemanya ve a confirmar-nos en la idea que en teníem formada: von Papen és el prototipus del caragirat. Ell és —per les notícies que ens arriben és veu ben clar—qui ha actuat d'agent provocador per tal d'ensorrar, amb la seva maniobra, la diguem-ne ala esquerra del Partit Nacional-Socialista, la qual començava a deixar entreveure la seva pugna amb l'ala dreta representada per l'ex-canceller de la República alemanya.

Tota la trajectòria política de von Papen està marcada per fets inconfessables i actuacions tèrboles i de sotamà. Si més no, cal recordar que durant la guerra fou expulsat dels Estats Units perquè, abusant de la seva situació d'adscrit a l'ambaixada d'Alemanya a Washington, es dedicava a l'espionatge contra els Aliats. També cal recordar que von Papen no va tenir inconvenient a traïr el Partit de Centre, partit republicà, per tal de preparar l'adveniment de Hitler i posar-se al costat d'aquest a l'hora de cedir-li el poder. Von Papen és el representant dels Junkers i senyors feudals de la Pomerània i la Prússia Oriental, i per tal de defensar els interessos i privilegis dels seus representats serà capaç de totes les maniobres i totes les intrigues, prescindint en absolut del caràcter que puguin tenir.

Una petita guerra civil

Un periodiquet que es diu obrer i «La Batalla» han començat una petita guerra civil que mereix un comentari.

Aquest periodiquet, aprofitant l'avinentesa de la deserció realment vergonyosa, de dos elements destacats del Bloc Obrer i Camperol, publicà un article titulat «La descomposició del B. O. C.» i, naturalment, «La Batalla» surt a la palestra defensant el Bloc i fent ressaltar que la veritable descomposició existeix en el grup—avui ja grupet—de Sindicats adscrits al Secretariat de Catalunya de la U. G. T.

Es incomprensible que el susdit periodiquet parli de la descomposició dels altres, quan està seguint un camí d'autodestrucció que ben aviat la deixarà només amb la pell i l'os.

El B. O. C. ha tingut dues defeccions o potser dues dotzenes o dues-centes. Però el que és el Secretariat de la U. G. T. només es compon de les defeccions de l'organització que s'han quedat amb el Secretariat.

Secció del Clot

Aquesta Secció ha organitzat una conferència per al dissabte, dia 14, a les 10 del vespre, en el local social, carrer de València, 573, baixos, a càrrec del company Joan Fronjosà, el qual dissertarà sobre la Llei de Contractes de Conreu.

De Ciutadilla

Ens comuniquen els companys de Ciutadilla la trista nova del traspàs del company Miquel Santmartí i Oliveres.

L'acte de l'enterrament civil palesà les simpaties del company desaparegut. Hi assistí l'alcalde Francesc Vime, el jutge municipal Jaume Almirall, ambdós de la U. S. C.; el Comitè de la Secció, tots els socis i el company Farrerons, de Borges Blanques, en representació del Comitè Executiu del Partit.

El company Farrerons digué unes sentides paraules al públic en acomiadar el dol i l'alcalde donà el pèsam als representants de la família en nom de la Secció i del Partit.

La preparació dels ciutadants

La Generalitat, en el seu afany de disposar de ciutadans capacitats per tal de nodrir amb ells els organismes que per necessitats d'estructuració es van creant, convocà el mes de gener d'enguany un concurs destinat a dos obrers — condició indispensable — per anar a estudiar en països estrangers les institucions i lleis de caràcter social. El concurs consistia en la creació de dues bosses de viatge i d'estudi, podent-se triar entre Anglaterra, Dinamarca i Bèlgica.

El concurs, referent a una de les dues primeres nacions, no s'adjudicà per manca de mèrits entre els inscrits. La beca per al viatge a Bèlgica fou adjudicada per unanimitat del tribunal al nostre ver amic i company Carles Carqués. El programa a realitzar que el nostre company presentà al jurat, mereix l'alta distinció d'aquest i determinarà desestimar unànimament els altres concursants. Cal consignar que en el pla presentat per Carqués no s'hi ometia cap detall ni cap aspecte del pensament per al qual havia estat convocat l'esmentat concurs pel Consell de Cultura de la Generalitat. Carqués es proposa visitar i estudiar amb tot detall les organitzacions sindicals cooperatives i mutualistes en totes llurs manifestacions, tenint preferència en les seves recerques i estudis les branques fonamentals de l'economia belga: agricultura, indústria i mineria. Pensa estudiar a fons les institucions de caire municipal que a l'hora present poden ésser de molta eficàcia a Catalunya, la determinació del salari tipus en estreta relació amb el cost de la vida en els diversos indrets de Bèlgica. En aquest privilegiat país, les institucions sindicals catòliques hi tenen una importància innegable; Carqués té el propòsit de profunditzar l'eficàcia del salari familiar que els esmentats sindicats tenen establert.

Carqués, president i militant actiu de la secció de la U. S. C. a Canet, copsarà amb seguretat detalls de molta importància del moviment socialista belga. La tasca de Carqués pot ésser de profit considerable degut a les seves condicions d'investigador i de treballador abnegat. El viatge serà de dos mesos; Carqués marxarà a últims del mes en curs i tornarà a finals d'agost. Desitgem al company i estimat amic un viatge ben plaent i esperarem fretuosos el seu retorn, segurs de recollir fruits excel·lents del seu viatge, coneixedors com som de la seva bondat i intel·ligència.

M. B.

Comarcal del Maresma

Cal, per a no dificultar la bona marxa d'aquest Comitè que totes les Seccions inscrites a aquesta Comarcal donin compte detallat, d'acord amb allò pres en consideració en el darrer Ple, del nombre d'afiliats, nomenament del delegat i suplent i la cotització de les respectives quotes.

¿Independència o impunitat del Poder Judicial?

Patent de cors atorgada i tolerada a una Magistratura que deshonra la República i es rabeja en la persecució de la classe obrera.

Crèdit i Previsió

SOCIETAT COOPERATIVA
Corts, 678, 2.º - Tel. 1887

L'objecte de la Societat és practicar la cooperació en el crèdit, l'estalvi i la previsió suprimint el lucre en aquestes activitats

Joventut Socialista de Catalunya

Mantenint l'alè

El perill no ha pas passat. Malgrat la posició aparentment conformista del titella Samper, el problema de Catalunya forçosament ha d'acabar amb punxa. No ens fem il·lusions. Creure que el Govern central i tota la púrria radical i agrària que li fa de basament, han d'abandonar tota mesura intervencionista prop del nostre poble, és pecar d'una candidesa pueril. Perquè el problema no rau pas en la Llei de Conreus. Sense aquesta llei, el problema tard o d'hora s'hauria presentat també.

Es un problema d'antagonisme polític, d'antagonisme econòmic i d'antagonisme social. I aquests antagonismes no es superen pas a l'estil Samper, amagant el cap sota l'ala, sinó sotmetent l'un adversari a l'altre.

Estem segurs, doncs, que el Govern de Madrid intentarà sotmetre'ns.

Que no ho hagi fet fins ara, no vol pas dir que deixa Catalunya en plena llibertat de fer el que li doni la gana. Si no ha plantejat la lluita, ha estat perquè ha vist el resultat incert. Perquè el tant per cent de probabilitats era reduïssim. Però Samper és un advocat. Un advocat de cara gruixuda i elefantàsica. I com tots els advocats coneix la virtut de les dilacions i de les llargues esperes. I darrera Samper—Quasimodo físicament i moralment—hi ha els mals advocats els mals catòlics, els mals buròcrates, els mals senyorets, els mals polítics, els mals escriptors, tots aquells, en una paraula, que fracassen irremissiblement en un règim de llum, de llibertat, de decència i d'austeritat. Per això temem. Perquè sabem que la inexistència o la negativitat de llur consciència els porta indefectiblement al crim. En tots ells batega la bestialitat sàdica d'un Hitler o d'un Goering.

Per això diem: mantinguem l'alè. El perill resta en peu. L'adversari cerca el lloc i el moment oportú per atacar-nos impunement. Mantingueu ben tensos els ressorts de la vostra energia. Estigueu tothora preparats. La movilització pot començar d'ací una hora. Aquesta possibilitat tindrà un llarg període d'actualitat. Repetiu cada dia aquesta possibilitat: «La movilització pot començar d'ací una hora».

Cal mantenir l'alè.

AMANITS

Bona tàctica

En unes declaracions als periodistes, el genial primogènit de Lerroux ha dit que està disposat a seguir la tàctica del silenci.

Deu fer-ho per coadjuvar a la labor de la comissió municipal contra els sorolls. Els ciutadans pacífics li ho agrairan.

Solució econòmica

A Itàlia s'ha descobert una dona «lluminosa». Un savi italià que s'ha traslladat al poble de la lluminosa descoberta, ha afirmat, després d'un detingut examen, que la causa que promou la seva lluminositat són les seves idees catòliques. Això representarà un estalvi considerable en l'enllumenat dels carrers. Només caldrà penjar un catòlic a cada cantonada i «la llum serà». I ells contents i nosaltres encara més.

Ja ha trobat feina

Hem llegit a una revista cinematogràfica, que Mae West, la famosa intèrpret de «Lady Lou» ha demanat al tretze vegades Alfons, ex-rei d'Espanya, que accepti la interpretació d'un paper en la seva pròxima pel·lícula, una comèdia americana. No hi tenim res a dir en l'aspecte econòmic.

Ara, on si tenim a dir és en el gènere que li ofereix.

Creiem que un film de «gangsters» encaixaria millor amb les seves aptituds. Que són sobrerament provades.

Doncs, per què s'hi amoïnen?

La premsa monàrquica d'aquests darrers dies ja ha trobat una explicació aïrosa. Segons els òrgans més significats del canibalisme unitarista i monàrquic, Espanya, sense Catalunya, viuria admirablement. Què esperen, doncs?

Per què continuar dins l'expressió vodevilesca de «cornut i pagar el beure»?

Coses de savis

Tothom sap que hi ha bon nombre de genis, que a part de les activitats que dediquen a la pro-

Les deu consignes de la Joventut Socialista de Catalunya

I.—Allistament a les nostres organitzacions cooperatistes, sindicals, polítiques i de xoc.

II.—Intervenció i fiscalització en els comitès d'aquelles organitzacions.

III.—Representació i intervenció en les discussions de les nostres assemblees i congressos.

IV.—Realitzat l'acord, obediència cega a les ordres i consignes que en deriven.

V.—Propaganda oral i escrita en els actes públics i en els òrgans de premsa.

VI.—Prosselitisme intensiu als llocs de treball, als llocs d'esbarjo, als llocs de residència i als llocs esportius.

VII.—Acte de presència a tots els actes organitzats per les nostres organitzacions.

VIII.—Solidaritat absoluta en el perill. Primer els altres; després nosaltres.

IX.—Col·laboració activa en la formació del fitxer personal o col·lectiu dels nostres enemics, amb la màxima aportació de dades.

X.—Un sol interès, un sol pensament, una sola passió: la Revolució.

Maripi, Maripi, Maripi

Es el calçat preterit

fessió en la qual excel·leixen, destinen una part de llur temps a satisfer sentiments poètics, pictòrics, musicals, etc., etc.

Així per exemple, Einstein toca molt sovint el violí. Essent així no ens ha de sorprendre, doncs, que Samper toqui el violó. Són aficions.

VERRUMA

Comitè Català de Joventuts contra la Guerra i Feixisme

En aquests moments en què l'expandiment del feixisme és cada dia més gran i en què els perills de guerra són cada dia més imminents, hem cregut necessari fer un front de lluita amb tots aquells partits que senten odi contra aquestes dues barbaritats del capitalisme modern per tal d'impedir la seva realització.

Aquest front juvenívol de lluita contra la Guerra i el Feixisme, coincideix amb els acords del Congrés internacional d'Amsterdam i amb el Congrés internacional de la Joventut i amb totes aquelles forces que d'una manera positiva lluiten contra el feixisme i la guerra imperialista.

La Joventut Socialista de Catalunya, que té la presidència d'aquest Comitè, sabrà demostrar una vegada més el seu esperit combatiu, i procurarà influir davant la Joventut de Catalunya perquè tota s'agrupi sota la bandera antifeixista i antiimperialista.

Aquest Comitè juvenívol està integrat per:

Presidència: Joventut Socialista de Catalunya.

Sots - President: Biblioteca Avanti.

Secretari general: Joventut Comunista Catalana.

Secretari d'actes: Federació Cultural Esportiva.

Secretari Finances: E. de T.

Secretari Organització: Unió Sindical.

Secretari Premsa: Biblioteca Ponent.

Sots-Secretari: Partit Català Proletari.

Notes i avisos

Programa de conferències a celebrar a la Casa del Poble en el que resta de mes:

Dia 17.—Company J. Villaley, «Les Joventuts i el sexualisme».

Dia 24.—Company Josep Miret, «Evolució i Revolució».

Dia 31.—Company Jacint Gené, «La moral dins la Religió».

Organitzat per la Secció d'esports tindrà lloc en el Gimnàs de la Joventut un curset de cultura física a càrrec del company Carrulla.

La primera lliçó es celebrarà el dia 15, i es continuarà tots els dimarts i dijous.

Per assistir a aquest curset cal inscriure's a la secretaria de la Joventut.

SECCIO DE REUS

El passat dia 10, assistirem a la conferència que tingué lloc a l'estatge de la Joventut Socialista de Catalunya, a càrrec del company Josep Miret.

Amb la paraula fàcil a què ens té avesats parlà sobre el tema «Les Joventuts i els problemes del món», en el transcurs del qual posà de manifest les constants inquietuts que planen damunt els homes nous davant el desgavell actual. Incità els joves a ésser heterodoxos i que s'iniciïn a pensar per compte propi. Acabà considerant fracassada la democràcia i remarcant la necessitat d'anar a la presa del Poder.

Brams d'Albiflana no arriben al cel

Ensorrant l'economia

El monàrquic Carrascal ha plantejat al també monàrquic Parlament espanyol un debat en el transcurs del qual ha demanat responsabilitats per la importació de blat durant l'any 1932 quan era ministre d'Agricultura Marcellí Domingo.

Segons el monàrquic Carrascal, l'any 1932 es va importar un excés de blat (a part de la seva teoria que ni tan sols calia la més petita importació perquè hi havia prou collita), que perjudicà molt l'economia del país, per la qual cosa i per unes suposades deficiències administratives demanà que es nomenés una Comissió investigadora per tal d'enjudiciar els culpables d'aquesta importació tan ruïnosa per al país.

Recordem que amb motiu d'aquestes importacions i seguint la tàctica monàrquica de difamar i desprestigiar tota l'obra de la República, es parlà d'uns milions que En Domingo havia embutxat en detriment de l'economia del país, i veurem que aquesta embestida contra aquella tàctica del govern d'aleshores no és res més que el resultat d'una part de l'obra destructora de tot el significat de la política democràtica-burguesa que per uns pocs mesos s'inicià al país.

Al nostre entendre, amb aquest debat i amb les conseqüències polítiques que de la comissió nomenada es puguin deduir, els monàrquics dirigents de la política actual es proposen dues finalitats: ensorrar moralment i per poc que poguessin embrutar-los de llot, els homes que l'any 1932 governaven Espanya per un costat, i per l'altre impossibilitar per a l'avenir unes importacions futures considerant-les un frau a l'economia del país.

Quan el 1932 Marcellí Domingo decretà l'entrada de blat foraster es féu la mateixa reflexió que nosaltres ens fem aquest any i que segurament vosaltres compartireu: si hi ha prou blat per esperar la nova collita, per què puja d'aquesta manera tan exagerada? I, si no n'hi ha prou, per què no importar-ne? Ferquè

no hi ha sofisme que pugui contestar aquest argument contundent!

Doncs bé, amb la importació del blat de l'any 1932, la farina no pujà a més de 63 pessetes els 100 quilos, mentre que aquest any, governant els agraris i la Lerrouxada, tenim la farina a 75 pessetes. És que aquesta diferència de preu beneficia l'agricultor?

Respecte aquest hipotètic benefici, hem d'anotar un fenomen que anualment es produeix en el mercat de blats i que és interessant de conèixer.

A mida que el pagès anava venent, el blat pujava, exactament com l'any 33 i el 34 i els anteriors, fins que en arribar als preus que abans hem indicat, l'entrada de blat foraster impossibilita una més crescuda puja. Perjudicà l'obrer del camp aquesta entrada de blat? Segons el monàrquic Carrascal, molt. Solament que Carrascal es descurà de dir que quan entrà blat a Espanya, no hi havia cap agricultor que tingués blat. Tot estava a mans dels agavelladors amics dels Carrascal, Gil-Robles, etc., si no hi estaven inclosos ells mateixos!

Per més xifres globals que hem pogut recollir, podem afirmar, a més, i referent a la collectivitat de Catalunya, que el lladronici que representa la nostra economia per aquest any, en més de 200 milions de pessetes per la diferència que paguem la farina del preu que l'agricultor el venugué després de la collita.

Després d'això ens preguntem, la responsabilitat és per als qui entraren blat perquè el treballador pogués comprar el pa a 60 cèntims o bé per als qui ens han obligat aquest any a pagar-lo a 75 cèntims?

Per la nostra part podem afirmar, que la Joventut Socialista respon que aquests Carrascals els tindrem ben apuntats el dia que demanem responsabilitats i que aquestes responsabilitats siguin satisfetes per a bé de la Humanitat.

J. BERENQUER I SOLANA

L'honradesa porta manilles. La mala fe va pels carrers. Granier-Barrera demostra el primer. Don Jovino, el segon.

Els que no saben perdre

La Lliga, com a passatemps estival, ha donat a la llum pública un llarg manifest en el qual es vol fer veure el blanc negre i pel qual s'intenta fer combregar la gent amb rodes de molí en explicar les causes que la determinaren a produir-se d'acord amb els famosos trenta anys de catalanisme.

Allò que ens ha agradat més del capítol de greuges que la banda de Cambó tira en cara a la coalició governant a Catalunya és l'apartat en què hom fa referència a la fidelitat que serveix a l'Estatut de Catalunya les minories parlamentàries que s'estan venent la República.

«Catalunya no ha d'ésser ba-luard de causes alienes», diuen aquells que acuden a un poder extern a Catalunya perquè no tingessin força de llei els acords del de Folch, Marian Martínez Cuen-Parlament català en legislar en

una de les poques matèries que s'han salvat de la retallada de l'Estatut de Núria.

Cal ésser un malvat o un boig per escriure una impudícia com aquesta. Amb tot, això és allò que els cou als traïdors de 1917: que l'actitud decidida de les masses catalanes en eliminar de la nostra política els aferistes de la Lliga sigui la salvaguarda de la futura redempció de milions de treballadors que d'un cap a l'altre del mapa d'Espanya acabaran amb els aliats de Cambó que els espremen incuament contra tota llei humana i divina.

La posició esquerrista i socialista de Catalunya és generosa, digna, humana. Per contra, l'actitud jesuítica de la Lliga és vil, miserable, criminal i per damunt de tot, suïcida, idiota.

Formes de vestit des de 50 pessetes

Méndez Núñez, 11, ent., 1.ª

El president dels Jurats Mixtos

El punt neuràlgic de l'existència mateixa de l'institució reguladora de la vida social, els Jurats Mixtos, resideix en el factor d'ordre diriment que és la presidència. Perquè, malgrat que els veredictes d'un Jurat Mixt hagin d'ajustar-se a les disposicions previstes per la llei, en la realitat resulta que el marge que hi ha entre allò legislatiu i els fets pràctics queda a l'incumbència del President.

Elements que potser amb una mica de raó, han volgut veure en el funcionament i en la influència social dels Jurats Mixtos una nova jurisprudència, han defensat la conveniència que els Presidents dels Jurats Mixtos fossin escollits entre el que ells n'han dit una magistratura social. I, a no ésser perquè es tractaria d'una trampa més on és voldria fer caure el proletariat, no hi ha dubte que, per la majestat de què s'haurien de revestir, aquest és el títol que els hauria de correspondre. Ara, que els magistrats de debò, com el President del Jurat Mixt de la Metallúrgia, són els que fallen sistèmicament les reclamacions contra els obrers. La qual cosa és perquè ens escamim tot el que tingui aire de magistratura.

Però això no és possible ni convenient. I per dues raons. No hi ha res que els Jurats Mixtos estiguin presidits per una persona qualsevol. Si aquesta persona es mou amb dignitat i independència contribuirà a enaltir l'institució. I això serà un guany lloable. I si aquesta persona prostitueix la seva feina anorrearà el prestigi dels Jurats Mixtos; i això potser encara valdria més, ja que una institució que pot decaure d'una manera tan senzilla val més que desaparegui.

Mentrestant és preferible que els nomenaments de Presidents de Jurat Mixt recaiguin en els mateixos Jurats, o en el Ministre o Conseller que recai en funcions. Ja que no una justícia absoluta, al menys hi hauria una compensació que demostraria als Presidents sectaris que llur actuació parcial no serveix de gran cosa, ja que seria efímera.

En el cas actual, en virtut de la nova situació legal i social que existeix a Catalunya, s'imposa una revisió dels nomenaments de President de Jurat Mixt, amb el ben entès que la majoria han d'ésser canviats.

La majoria de Presidents de Jurats Mixtos de Catalunya daten del començament de República en què els nomenaments foren fets sense cap garantia. Va ésser un període d'improvisació, per no dir de favoritisme oficial. A més, aquests nomenaments foren fets adaptant-los a la carcassa i a la tradició, que encara és pitjor, dels organismes semblants de la Dictadura. I avui pot dir-se que, si fa no fa, els Jurats Mixtos, és a dir, llurs presidents, actuen igual que com actuaven durant la Dictadura.

I l'hora ja ha arribat, després de tres anys i mig de República (en què existeix una concepció nova, i una situació social nova), que els Presidents de Jurats Mixtos es formin, es nomenin i es moguin d'acord amb aquesta situació. I que desapareguin els Presidents que ho són pel favor oficial del Ministre actual, o d'un altre Ministre que, pel cas, és igual.

Cal que es renovin ara; i cal, a més, que presideixi la seva nova elecció un criteri de renovació constant, per evitar que els organismes d'arbitratge social es viciïn i es malmetin. I això cal fer-ho per tal de donar prestigi a una institució que, ara com ara, no en té cap; i que, si no es creu convenient de donar-li'n val més que es destrueixi com més aviat millor.

Unió Socialista de Catalunya

Reunió del Comitè Executiu del dia 2 de juliol del 1934

Assisteixen els companys Comorera, Folch, Fronjosà, Palomas, Martínez, Obach i Capdevila.

El company Fronjosà dóna compte de la conferència donada ahir a Borges Blanques pel company Comorera abans de la qual ell féu ressaltar la importància de l'acte per a contrarrestar l'actuació de certs elements d'Esquerra Republicana que fan campanya contra la Llei de Contractes de Conreu.

El company Folch dóna compte de la visita feta el dissabte per ell i pel company Comorera al local de la secció de Figueres on s'assabentaren de la situació de la U. S. C. a la comarca i dels problemes pendents a la pròpia ciutat de Figueres on l'egoisme de la classe patronal fa que no sols no sigui observat l'horari de treball legal sinó que no sigui observat el descans dominical. S'acorda que el company Fronjosà es faci càrrec de l'assumpte i hi doni estat parlamentari si no és possible resoldre'l d'altra manera. Fou acordat també d'interessar a Secretaria perquè si guin tramesos amb urgència a Figueres els documents que la Secció té demanats i preparar una excursió per la comarca de l'Em-

pordà per tal d'organitzar-hi diverses seccions pendents de constitució.

El company Obach dóna compte de l'estat en què es troba la constitució dels equips de propaganda.

A proposta del president s'acorda convocar per al dijous a la it, una reunió extraordinària del Comitè a la qual siguin convocats tots els parlamentaris de la U. S. C. per tal d'examinar i prendre acords sobre el Projecte de la nova Llei Electoral.

El Comitè examina la situació política catalana en relació amb el govern central i creient necessari que el poble català estigui assabentat de la posició del nostre Partit acorda que el company president, Joan Comorera, Conseller d'Economia i Agricultura a la Generalitat, doni el dimarts, dia 10, a les 10 del vespre, una conferència a la Casa del Poble sobre el tema «La Unió Socialista de Catalunya i el moment polític actual».

Reunió del Comitè Executiu del dia 5 de juliol.—Fou celebrada en compliment de l'acord de la reunió del dia 2 per tal d'examinar el projecte de nova llei electoral que discutirà properament el Parlament de Catalunya.

Hi assistiren, a més dels companys del C. Executiu, els parla-

mentaris del Partit, Jaume Comas, E. Ruiz Ponseti i Carles Gerhard. Els companys Serra i Moret i Barjau, que no pogueren assistir-hi, ens avançaren llurs criteris sobre el sistema electoral a defensar.

El sistema que va a implantar la nova llei electoral està d'acord amb el programa de la U. S. C., o sigui el sistema proporcional, però quant a les modalitats d'aplicació foren acordades diferents esmenes, entre les quals les més importants són les següents:

Eliminar del dret de vot la clerecia i tots els individus pertanyents a les ordes religioses.

No acceptar la divisió de Catalunya en circumscripcions basades en l'antiga divisió en províncies i defensar el col·legi únic o la divisió territorial en vegueries, ja adoptada en principi per la Generalitat.

No admetre el mínim de diputats per cada circumscripció, sinó assenyalar un diputat per cada 30.000 habitants.

Propugnar pel sistema del sobre electoral i cabina tancada.

Reunió del Comitè Executiu del dia 9 de juliol.—Assistents, els companys Comorera, Folch, Fronjosà, Martínez, Palomas, Capdevila i Obach.

El company Comorera dóna compte de la seva conferència donada el dia 7 a Sant Andreu, sobre «La llei de Contractes de Conreu».

El company Fronjosà dóna compte de la seva intervenció a l'acte de la diada cooperativa celebrada el dia abans a Igualada.

El company Folch dóna compte de la seva conferència, donada el dia 7, a Sant Adrià del Besòs, sobre «Socialisme», i la seva intervenció, junt amb els companys Ardiaca i Coloma a la Diada del Cooperativisme, celebrada el dia abans a Sabadell.

Es llegida una carta de l'Agrupació Socialista de Barcelona, és contestada comunicant-los que el diputat Ruiz Lecina fou expulsat de la U. S. C. quan devia 500 pessetes dels tants per cent mensuals sobre el sou de diputat, que no ha pagat.

El company Folch dóna compte de la gestió que ha fet prop de Radio Barcelona perquè radii la conferència que el company Comorera ha de donar demà i de la gentilesa amb la qual Radio Barcelona ha ofert fer la retransmissió. Es acordat que consti en acta l'agraïment del Comitè.

A prec dels companys d'Arenys de Munt és acordat de fer-hi un acte de propaganda el dia 20è, en el qual prengui part el company Folch i Capdevila i un altre que serà determinat posteriorment.

Es acordada per al diumenge vinent, dia 15, una expedició de propaganda a Fullela, Borges Blanques, Maldà i Castellans; realitzada pels companys Maria Pi, M. Martínez Cuenca i R. Folch i Capdevila.

Es acordada també una expedició per al dia 5 d'agost, a Lavern i Avinyonet, en la qual prendran part els mateixos companys que en l'expedició anterior.

Es llegida una carta del company P. Gausachs, sobre una greu indelicadesa comesa per un afiliat de la Secció del Districte VIIIè, i és acordat de traslladar-la al Comitè d'aquesta Secció perquè resolgui.

Vacances:

CALÇATS MARIPI

Els trobareu arreu on aneu

Notes Sindicals

El dijous a la nit fou convocada pel Comitè Executiu de la Federació local, una reunió de les entitats afiliades. De les 30 convidades n'hi assistiren 28, enviant dues d'elles descàrrec per escrit. La convocatòria de la reunió era per explicar els treballs que ha vingut realitzant el Comitè Executiu, i lectura dels estatuts de la nova Sindical Central Catalana. El company R. Palomas exposà als reunits la feina feta des de l'últim Congrés Regional de la U. S. C., per la Comissió de propaganda que quedà nomenada ran de la sortida del Congrés, i els treballs fets conjuntament amb l'Executiu de la Federació Local per anar a la creació d'una Sindical Catalana que portés en la seva orientació l'esperit dels treballadors de Catalunya.

Prengueren part en la discussió diferents companys i quedaren en principi aprovats els estatuts de la nova Sindical, i encarregant-se el Comitè Executiu de la Federació local de convocar un Congrés de totes les forces sindicals de Catalunya per al dia 29 de juliol, a la Casa del Poble de Barcelona, per a la constitució de l'Unió General de Sindicats Obrers de Catalunya (Central Catalana).

La Comissió Executiva de la Federació local, prega a tots els associats dels Sindicats (les Juntes dels quals s'han declarat separatistes de la Casa del Poble per qüestions polítiques) que han acudit a demanar orientació a aquesta Comissió, que a partir del proper diumenge totes les seccions tindran establertes les secretaries de sis a vuit del vespre per a donar-les les orientacions que han d'emprendre per tal de fortificar els organismes sindicals de Catalunya.

El diumenge tingué lloc en el saló gran de la Casa del Poble,

El company Folch tramet al Comitè una reclamació de la Cooperativa Obrera sobre crèdits pendents de *Justicia Social*, i és acordat de delegar el company Obach perquè d'acord amb el company administrador vegi la manera de resoldre la qüestió de manera que no siguin perjudicats els interessos de la Cooperativa.

Es acordat, finalment, de procedir totseguit a la constitució del Consell Directiu.

Secció de Corcó.—En la darrera elecció del Consell Directiu han quedat designats els companys següents:

Secretari General: Magí Punti i Rierola.

Secretari d'Actes: Manuel Codony i Matavacas.

Tresorer: Joan Ases.

Comptador: Josep Pladevall Malian.

Vocal: Anton Matavacas Fontivila.

Secció de Borredà.—La Junta Directiva de la Secció ha estat nomenada en la forma següent:

President: Josep Sanya i Rota. Vice-president: Ramon Canal i Camprubí.

Tresorer: Ramon Puig i Valls. Secretari: Ramon Casals i Vila. Vocal ter.: Pau Font i Ferrer. Vocal zon.: Josep Portell i Camprubí.

Propaganda.—Demà, diumenge, dia 15, tindrà lloc una expedició de propaganda al Pla de l'Urgell. Seran celebrats mitings a Borges Blanques, Fullela, Castellans i Maldà i hi prendran part els companys Maria Pi i R. Folch i Capdevila.

la reunió convocada pel Sindicat de càrrega i descàrrega d'Agències.

Presideix el company Alexandre Roldan, i actua de Secretari el camarada Sampere.

Són llegits els Reglaments de la Germandat que, juntament amb el Sindicat, funcionarà per a tots els socis de l'entitat.

Quedà nomenada la Junta de la següent manera:

President: Alexandre Roldan. Secretari: Joan Giménez Lozano.

Tresorer: Josep Barceló Rius. Vocal 1.º: German Iglesias.

Vocal 2.º: Josep López Gullensí.

Vocal 3.º: Jaume López Vives

Es tracta del cas d'un company que tenint el càrrec de Vocal del Jurat Mixt no complia com calia als interessos dels obrers, i es prengué l'acord de la seva expulsió del Sindicat.

A la reunió regnà molt d'entusiasme, per la nova millora que els obrers de càrrega i descàrrega d'Agències disfrutaran dins poc temps.

El diumenge, a les onze del matí, es reuniren els obrers de mudances per a constituir el Sindicat, després de l'aprovació dels Reglaments per les autoritats competents. El company R. Palomas, president de la Federació Local, explicà als reunits els avantatges de l'organització sindical, perquè els obrers puguin fer-se respectar les millores concedides i les concedides per la Llei des de la implantació de la República.

Amb molt d'entusiasme quedà constituït el Sindicat, i per gran majoria de vots quedà elegida la Junta següent:

President: Climent Oliveras.

Vicepresident: Jaume Roca.

Secretari: Marcel·lí Garcia.

Tresorer: Pasqual Ramias.

Vocal 1.º: Vicenç Miralles.

Vocal 2.º: Rafael Mora.

La Junta acordà reunir-se cada dijous, de 9 a 11 del vespre, perquè els associats puguin dirigir-s'hi per a llurs reclamacions.

El proper dia 19, a dos quarts de sis de la tarda, la Societat d'Obrers Flequers «L'Espiga», tindrà assemblea general a la sala núm. 4 de la Casa del Poble, Primer de Maig, núm. 7, sota l'ordre del dia següent:

Primer.—Lectura i aprovació de l'acta anterior.

Segon.—Lectura, per a l'aprovació, del balanç del trimestre propassat.

Tercer.—Donar compte de la gestió de la Junta directiva durant el trimestre.

Quart.—Lectura i discussió dels estatuts de la nova central sindical a Catalunya.

Cinquè.—Donar compte del període de vacances i orientació de la forma en què s'han de gaudir.

Sisè.—Elecció dels càrrecs que falten a cobrir a la Junta directiva i administrativa, que són Vicepresident, Secretari, Vocal comptador i un Vocal.

Calçats d'estiu

Exclusiva Maripi

Joan Escarpanter

Canet de Mar